

PROZOIDE

Slavoljub Marković

KIŠA IZ MOG JEZIKA. GRAMATIKA U LAJPCIGU

Video sam kako se ovde, u Nemačkoj, pojavljuješ. Dugo te nije bilo.

Dobijaš pisma od mene, ali ne možeš da mi odgovoriš. Prošlost je razmazana po dokumentaciji. Reći iz mog jezika davno nisam čuo te ih tetoviram po telu strankinje.

Zena na fotografiji ne nosi jelek. Nosi bluzu sa cvetovima. Dojke joj poigravaju. Nazobljena kobila topće. Pas trči oko njenih nogu. Promiču poznata brda.

Zašto pominjem te reći. Kobilu sam prodao, i čeze. Reći trunu i nestaju u posrnulom svetu. Nekada su pominjani inoći, ushodičnici, pomazanici. Slavljeni su kumiri i honkijari.

Jezik je rečnik. Ušao sam u njega. Seo sam. Dodirujem kožu da bih je sačuvalao zadržavajući se u reći koje su istetovirane na grudima i koje se ovde, u tuđini, moraju povernuti volji ruke i mašine za kucanje iako bi radije volkule. Pretvorite nas u gvožđe i pustite da rdamo.

Tržište je umesto godišnjih doba. Tvornica je telo mlade Katarine.

Šta će evolucija doneti posle kičmenjaka? Možda zakone koji su sada u nama, ali još uvek krležaju te stavljam kurac tamo gde nam je budućnost. Telo izjednačavamo sa stvarima oko sebe tako da radije dodirujem drvo nego što radim i osećam se delom prirode.

Da li meso pristaje uz telo?

Moj subjekt je biljka. Duša može biti deo mokraće. Neko reče domovina. Neko rektifikacija. Štivo je mentalitet. Tvoje gradivo je glava eksera. Moj moja moje. Senzibilniji. Genetiv dativ akuzativ. Heronov obrazac. Hajgensov princip.

Dvadesetprvog juna počinje leto. Da li imena odgovaraju predmetima? Zamorno je putovati. Više puta pokucati u vrata.

ps:

U Lajpcigu Vaš jezik je jedna knjiga u biblioteci. Gramatika. Ona ne postavlja pitanja. U njoj su upitne rečnice.

Niste li Vi gospodine savremena poezija? Sigurno niste pošto ne znate da su mi donele knjige i dane, prazne pojmove umesto predmeta i ubedivali me da je temelj dobro

znam za cilj. Seks. Oko mene su muškarci, lakovi, šamponi iz kojih izviruju moje grudi nadimajući se. U istom stanu, svakoga dana, ruka se hvata za rukohvat desetospirnice. Vrata se opiru. Ali rukohvat je deo ruke.

Ah! Ta ruka, vrata, ta soba, gušteri, moje telo, zmije koje se kreću po puzavicama ulaze u nemački jezik, ulaze u reći.

Ja ne znam taj jezik. Sve što ude u njega iščezava.

VOJNICI IDU U RAT. MI SMO STVORILI BOGOVE

Posle snošaja i menstruacije već se gola sečeš. U kući prostranih soba bolesti sinusa, upala grla, psychopathia, psychasthenia, coitus su gledišta koje pune jedra polazući tela preko prekrivača. Odgoj je kombinovan sa nekoliko rečenica. Neprijatelj vreba. Džilitnuće se svet. Vojnici u rat idu pevajući. Cirkuliše vazduh poput mudre prirode, jer kada su pčele gladne cveta cveće. Pčele prežive pijući gusti sok. Sleću na moju ruku koja je odgajana da poliva drvo. I čekajući pri-

Napolju je kiša ali i ona nije iz mog jezika. Iz njega dolaze samo tvoja infantilna pisma.

Dok dece spavaju reka protiče i ptice zadržavaju kljunove u gnezda. Početkom zime doći će vuci, doći će gonitelji i ostaviti krvave tragove. Prodavac će raznositi novine. Otppravnik vozova odlaziće u noć i mahati baterijom, dok će vozovi tutnjati daleko i nezavisno od njega donoseći mi tvoje reći koje su kalendar spreman da prihvati istoriju.

Jeziku pripadati znači moliti. Pesnici pišu da postoji sintagma trave navodeći da ja »volim Ajnštajna« uobičajena sintagma, kao i »volim seks«.

Ja znam šta je zmaj od hartije, ali zbog lorencovih transformacija, ne mogu da ga prepustim nebu. Pitam se: Da li zmaj može da putuje rekom? A da li se Pelaja kupao? Pametan je. Čupa ruke iz tela i šalje ih predmetima preko kojih ekvator ne prolazi. Ruke se zadržavaju u sumama gde rat nije objavljen, ali ipak miriše na istoriju. Moje, butine ti se približavaju više kada ih reći hvale nego kad ih ti dodiruješ. Ali moje noge su još uvek grane proizvodnje. Derivat!

štivo, dobro provetranje. Nalazi se u gumama, koje prelaze preko lica.

Vas je osvojilo kupatilo dok u Nemačkoj razmišljate o oholosti ili ste zaljubljeni u reku da bi se u njoj udavili. U Nemačkoj ste. Daleko. Ne umire se u prošlosti.

Niste li Vi imperator koji je bio zanos, zatim bič ili tamnica u kojoj su čamili sećajući se empirije i prašnjavih akata razbijenih dedukcijom — osnovom današnjeg sveta. U njemu je skrivena jabuka u cvetu, ispod koje se vodi porodični život. Ugodno Vam je dok miriše jesen koja mami. Vodite ljubav sa ženama pitajući se na šta Vas podseća moja pička?

Nije li tumač?

Mozda zamišljate pozu: Slobodno domaće telo koje je izmazalo košulju karminom i razvuklo meke čaršave. Mirno je posle milovanja. Rekla sam: Oh ljubav. Prema njoj se meri vreme i skrojeno je telo, a pesme su samo pepeljare u koje istrišemo sagorele prste, čudeći se zašto imaju iste ožiljke kao pluća i dlanovi.

Sići mogu tom ulicom kojom je prolazio moj otac jer juriši su prošli. Noge mi neće utonuti u beton i ostaviti me nepomičnom. Izašla sam kao pobednica iz rata, ali ne

stanak da učestvujem u oplodnji čujem da istorija nije mogla da izbegne nečistoću. Ne raspada se ali ima sumnje i to je smard. U mraku tela liće na jarkove pune humusa. Hvatam im glave i podizem ih.

»Mi smo stvorili bogove koji rukovode svetom i vasionom«, derem se. Ti se razvrćeš. Tama omamljuje. Kažeš: Tražim štof za haljinu. Ja već vidim da stojimo pored izloga. Primićeš dezene očima. Mrštiš se. Razni krojevi haljina prijanaju uz tvoje telo. Mrak liči na ispresovani četvrtasti predmet.

Naizmenična svetlost osvetljava zidove, zatim rafove, a stvari bliže podu ne izlaze iz tame. Sveži su mirisi sperme i kože: Gola tela, sjajno gvožđe, golotinja bez zaštite, nesvesna sebe, beznađežna. Dojka liči na mehur; izlazi iz vode ako se na drugom kraju vrši pritisak i predmet tone. Teorija o višku vrednosti goni na tablete za spavanje. Jajvod pita kako smo tumačili njegov kod. Oplodnja se rasprskava zasmejavajući nas. Čime je zalivamo?

Krojačice, modeli, manekeni nestaju pri prvom dodiru. Ne bacaj ih po ekranima i prodavnicama. Pesme su plodne. Tražiću stihove kojima se opevaju tvoje noge, i kožu od koje se kroje haljine.